

har den forrige Eier af Fjeldsæter - Isak Kampervold - nedsat sig, så Fodgjængere der vil ha Anledning til at få Forfriskninger," skrev Carl Schulz i TTs årsskrift for 1897 og anbefalte den rundturen man nå kunne ta fra byen om Gråkallen, Storheia, Grønlia, Vådan og tilbake til byen på det varmeste: "Vandringen er en fuld Dags-marsch, på hvilken man uden Omkostninger og Møie kan nyde godt af et rent Høifjeld." I det påfølgende årsskrift, der rundtturen også ble omtalt, la han til: "Man behøver ikke at ty langt bort, for at kunne styrke sit sind og sit legeme med en vandring tilfjelds."

Ødelagt av pøbel

TTs økonomi tillot dessverre ikke kontinuerlig tilsyn med hytta på Storheia. I 1898 ble det derfor inngått en avtale med Trondhjems Skiklub som gikk ut på at skiklubben fikk disponere hytta i vintersesongen mot å holde oppsyn med den. Oppsynet ble etter dette i noen år ivaretatt av verten på Skistua, men deretter ble hytta stort sett overlatt til seg selv. Hva resultatet ble fremgår tydelig av TTs 25-års beretning fra 1912:

"Det viste sig snart umulig at berge hytten for pøbelens raaskab, og da den gang paa gang blev ramponert paa det skammeligste, saa man ingen anden utvei end at fjerne den. Med samtykke av Brændevinssamlagets direktion blev den derfor i 1905 solgt til bortflytning". I det årets årsberetning heter det at "turistforeningens "smertensbarn", hytten paa Storheia, er endelig i henhold til beslutning paa sidste generalforsamling bleven solgt. Kjøberne var endel unge trøndere, som har flyttet den, og agtede at benytte den som skihytte." Prisen kjøperne betalte for hytta var 75 kroner.

At det siden kom en ny hytte på Storheia, og som sto der til begynnelsen av 1960-årene, er også en annen historie som TT ikke hadde noe med og som vi her derfor skal la ligge.

Rønningen

Etter at TT solgte Gråkallhytta til Trondheim kommune i 1920, gikk det 85 år før folk på tur i Bymarka igjen kunne oppsøke en "TT-hytte", nærmere bestemt Rønningen i Leinstrandmarka.

Else Klock, som hadde vært vertinne på Rønningen i nesten 30 år og nå nærmet seg pensjonsalderen, bestemte seg høsten 2004 for å avslutte virksomheten etter vårsesongen 2005 og sa opp kontrakten med kommunen. TT, som i en tid hadde vurdert flere muligheter for å kunne få et tilholdssted i Bymarka igjen, deriblant både Elgsethytta og Holstvollen, sa seg straks interessert i å overta driften, for Rønningen er et sted som av flere grunner passer TT utmerket. I tillegg til å drive serveringsstedet videre, kunne foreningen her få et bynært sted for aktiviteter i Barnas Turlag, et utfluktssted for Ungdomsgruppa, et sted hvor Veteranan kan

møtes og dertil et sted som kan brukes til møter, samlinger og kurs av forskjellig slag.

Flere var interesserte i å overta driften, men kommunen fant etter en samlet vurdering at Trondhjems Turistforening var "den best egnede søkeren til å drive og utvikle Rønningen". Bakgrunnen for dette var at TT overfor kommunen hadde lagt frem konkrete planer for driften og bruken av stedet og at TT har "økonomiske og mannskapsmessige ressurser til å iverksette disse planene".

Populært sted

Rønningen, som ligger sørvest for Store Leirsjøen, er etter hvert blitt et populært serveringssted i den sørlige delen av Bymarka, eller Leinstrandmarka som denne delen av marka egentlig heter. Utsikten fra tunet og terrassen er utmerket, og avstanden innover fra Smistad sør for Granåsen-anlegget er akkurat passe (ca. tre kilometer – veien brøytes om vinteren) for familier med små barn og for eldre mennesker som gjerne vil inn i marka en tur. Om vinteren egner bakkene ved gården seg godt til både aking og skileik.

Rønningen heter egentlig Leirås – et navn gården har fått etter den vel 300 meter høye åsen som den ligger i sørhellingen av. Når og hvorfor

*Rønningen er et populært serveringssted og dagsturmål for Trondheims befolkning.
Foto: Jonny Remmereit*

*I august 2005 tok TT
over driften av Rønningen.
Foto: Jonny Remmereit*

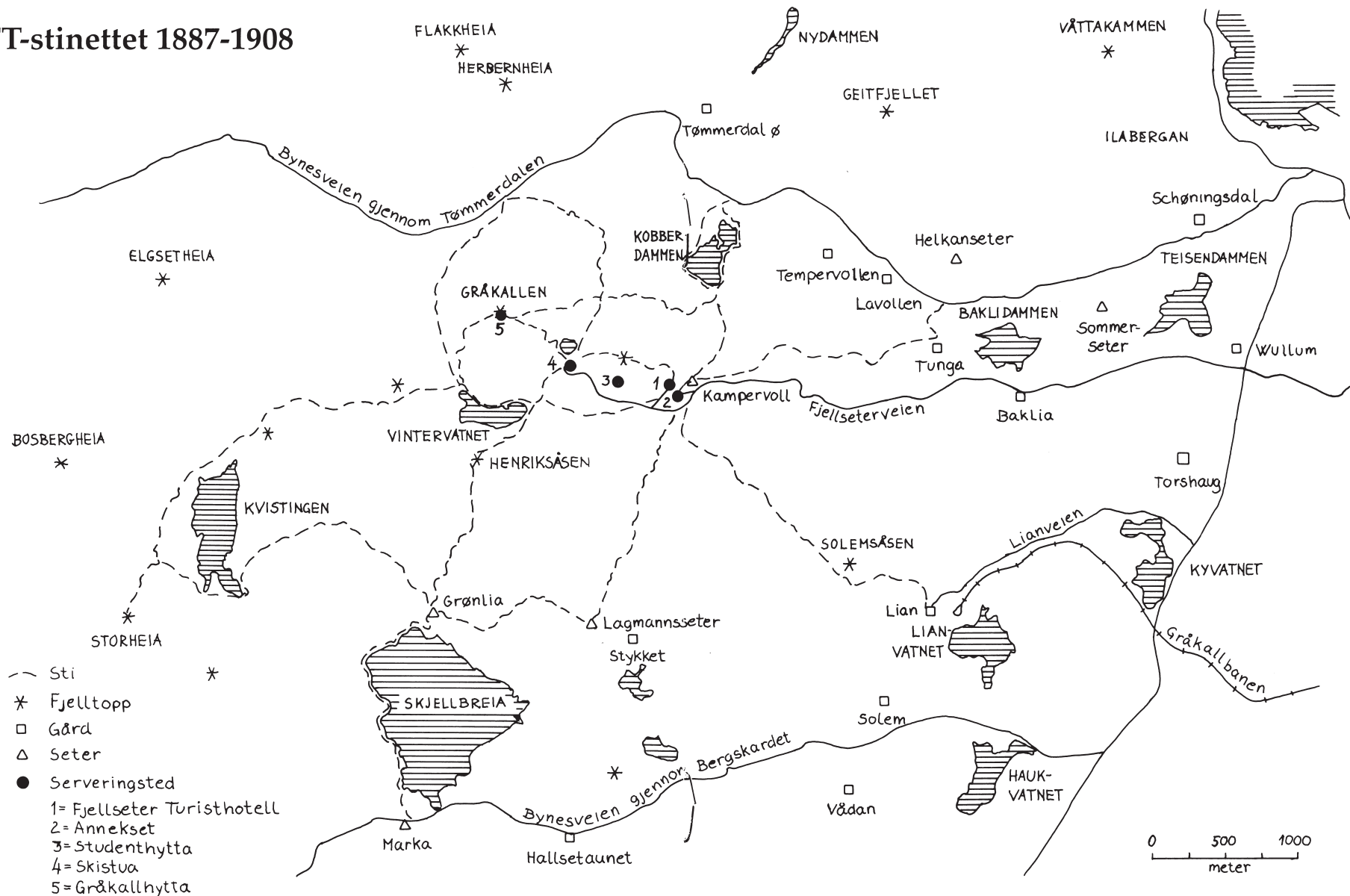

navnet Rønningen, som jo betyr "rydning", er blitt tatt i bruk, er noe usikkert. Det eldste kjente navnet på plassen, i et skrift fra 1591, er for øvrig "Linneraas".

Gården har hatt en rekke eiere, deriblant på 1600-tallet Reinsklosteret og byfogden i Trondheim. Siden kom den på private hender igjen; rektor Gerhard Schøning eide for eksempel gården fra 1759 til 1765. I 1809 ble Rønningen et underbruk under Skjetlein og fra 1820 under Busklein. Nesten 100 år senere, i 1916, ble Rønningen solgt til Trondheim krets av Norsk postforbund, som bygget nye hus for å bruke gården som feriested for sine medlemmer. I 1967 ble den så overtatt av Trondheim kommune, og i 1976 inngikk Else Klock en avtale med kommunen om å starte servering for turfolk på gården.

Dette er skrevet omtrent samtidig som kontrakten ble inngått mellom kommunen og foreningen, og det kan derfor ikke her sies så mye om hvordan TT vil legge an driften på Rønningen. Foreningen har imidlertid en klar målsetning om at folk fortsatt skal trives på Rønningen og at stedet helst også skal bidra til å trekke enda flere ut på tur i marka.

TT-stinettet 1887-1908

Kartet viser TTs stier i Bymarka fra 1887-1908.